

Dorđe Obradović*

UMJETNOST

ISSN 0469-6255
(177-181)

Priča

POŠTO PRSTI?

How much are the fingers?

- Jesi li lud? Potpuno si prolupao!! Čobo, makni taj batrljak s čovjeka ili ću te razvaliti šakom. Luđi sam ja kad sam te uzeo nego ti, vrag i mene i tebe takvog odnio. Pusti čovjeka, pobjegoše mi gosti! – vikao je Teća na izbezumljenog Čoba.

A preplašeni se turist u bijeloj majici, na kojoj je velikim slovima pisalo „Port of Miami – USA“, sa slikom Dodge Islanda i turističke luke u Miamiu, pokušavao svim silama oduprijeti Čobovoj sakatoj šaci, koja ga je zgrabila za prsa i gurala prema moru. Pogled na tu majicu i „Port of Miami“ razbjjesnio je Čoba. I da nije ugledao pitome obrise lapadske uvala i kupache kako se bezbrižno sunčaju na žalu, jadni bi turist bio završio u moru sa svim svojim torbama i fotoaparatom. Nasreću, taj je prizor vratio Čoba u stvarnost, njegovu sadašnju stvarnost.

- Oprosti, Teća, oprosti mi – skrušeno će Čobo, maknuvši sakatu šaku s turista.

- Nemoj ti meni *oprosti*, glupane jedan, kad si mi otjerao goste. Pokupi te gumene prste, vrag ih s tobom odnio, i ne straši njima ljude. Dođite, ljudi, sve je O. K. Idemo ne piknik – molio je Teća izletnike. No, oni su se žurno udaljavali od njegove brodice, glasno negodujući. Na kraju su na mulu ostali samo Teća i Čobo, a na čistom, prozirnomo i poput ulja mirnomu moru ljuljuškala se brodica „Dobra nada“. Svakoga jutra, tijekom cijeloga ljeta, ukrcavala je izletnike i plovila s njima do dubrovačkih otoka, gdje su se sunčali, kupali, šetali, pili vino i jeli ribe što su im ih na gradelama okretali Teća i Čobo. Danas „Dobra nada“ nije imala više koga povesti.

Teća se s tim nije mogao šutke pomiriti, pa je proklinjao Čoba i tjerao ga da ide kući i da se više ne vraća:

– Uzeo sam te zato što smo prijatelji iz djetinjstva, ali mi nije bilo ni na kraj pameti da ćeš ovako poludjeti i napasti mi goste. Tko će sad popiti ovaj bučkuriš od vina i pojesti ove iz leda izvađene srdele? – vikao je na Čoba. Ovaj ga nije slušao. Možda i jest, ali ga nije čuo.

*Autor je kapetan duge plovidbe i diplomirani novinar, zaposlen kao stručni suradnik na studiju „Mediji i kultura društva“ Sveučilišta u Dubrovniku. Ovu priču napisao je dok je zapovijedao putničkim brodom „Walrus“ 2003. godine. Priča je napisana po istinitom događaju, a imena i karakteristike likova i brodova, vremena i mjesta zbiljanja su plod mašte.

Skupljao je s tla jedan po jedan gumeni prst i natio ih na svoje batrljke. Kad ih je svih pet pričvrstio i ispružio ruku, zakrvavilo mu se pred očima. Kleknuo je na koljena, a onda ga je snaga izdala. Pao je nauznak i, ležeći na leđima, gledao u nebo koje se vrtjelo. Jednako kao i onda u Miamiu dok je ležao opružen na palubi putničkog broda „Paradise“, a iz ruke mu lptala krv, vapijući: „Bože, uzmi me k sebi. Bože, ne ostavljaj me živog i sakatog.“

* * *

Bilo je to jutro kao i svako drugo. Čobo je za doručak pojeo omlet od četiri jaja sa šunkom i sirom i popio je dvije čaše *bevande*. Već u devet sati, čim su posljednji turisti napustili brod, bio je na otvorenoj palubi broda „Paradise“ vezanoga u Miamiu. Trebao je s pomoćnikom Fernandom zamijeniti što više dotrajalih cijevi za zrak do popodnevnih sati kako bi ih posada palube stigla premazati zaštitnom pa potom bijelom bojom, prije nego navečer nahrupe putnici. „Paradise“ je isplivljavao dvaput tjedno iz Miamiu na putovanje do Bahama i natrag. Putnici su kockali, pili i veselili se. Čobu posao nije teško padao jer je mogao raditi dugo i brzo, a i plaćom je bio zadovoljan. Još više kompanijom. Znali su da nije završio obrt za mehaničara, ali su ga isto redovito zvali. Istina, u ugovoru mu nije pisalo da je „fitter“, nego „cleaner“, ali njemu to nije smetalo. Radio je kao mehaničar, a ne čistač kao na prvom ukrcanju, i njemu je to bilo dovoljno.

Tješio se tako što, iako rođen u Dubrovniku, s uvjetima kakve su imali i ostali njegovi vršnjaci, nije završio nikakvu srednju školu. Nije mu se učilo, a i bio je previše živahan. Iz srednje obrtničke, gdje se upisao za zanimanje vodoinstalatera, izbacili su ga kad je prerezao vodovodnu cijev u zahodu kako bi se zbog nastale gužve morao odgoditi pismeni ispit iz fizike. Nije Čoba bilo briga za ocjene jer su sve bile jedinice jedna do druge, ali se volio napraviti važan i učiniti uslugu prijateljima.

Nadimak Čobo dobio je po junaku u western-filmu koji mu se toliko sviđao da ga je odgledao svaki dan po dva puta, koliko god je prikazivan u ljetnom kinu „Slavici“. Najviše je volio ići upravo u to ljetno kino. Popeo bi se uz drvo s istočne strane, preskočio zid s komadićima slomljena stakla na vrhu, pod okriljem sumraka protrčao vrtom... Tada bi svladao i ogradni zid samoga kina, brižljivo se čuvajući da ne poreže prste na oštro staklo, i

gledao je filmove po svome *gustu*. Nije ih samo gledao. Dobacivao je pošalice skriven u mraku, gađao curice smotuljcima papira; na školu uistinu nije imao kad misliti. Nakon izbacivanja iz obrtničke, roditelji su ga htjeli upisati u ugostiteljsku školu, ali on nije pristao:– Što vam je? Pa da i mene zovu „teća“?!

Čobo se kao sedamnaestogodišnjak prvi put ukrcao na brod. Premda je bio bez zvanja, govorili su za njega da je „rukat“, pa je nalazio posao redovito. Njegov nerazdvojni prijatelj iz djetinjstva Teća nije više volio učiti od Čoba, ali je bio mirniji i volio je jesti, pa mu je školovanje za kuhara bilo zanimljivo. Posebice kad bi, da se osveti glavnom kuharu kod kojega je bio na praksi, zato što ga je on stalno opominjao, dosuo soli u jelo čim bi se uvjerio da ga nitko ne gleda. Kad bi ga po zadatku posljiye kušao, čudom se čudio: - Šefe, ovo vam je opet slano.

Šef kuhinje svaki je put iznova smanjivao količinu soli. Shvatio je tko je presoljavao jela tek kad je Teća završio školu i dobio zasluženu svjedodžbu. Otud nadimak Teći. Kako nije želio raditi u hotelu, nego ploviti oceanima, da se nauživa svijeta i žena - kako je govorio, Čobo mu je pomogao da se prvi put ukrca. Poslije ih je život odveo na razne strane, ali kad god bi se u Dubrovniku našli zajedno na odmoru između dva ugovora, nisu se odvajali jedan od drugoga. Hvalili su se kako im je lijepo i kako se ne mogu obraniti od žena koje samo na njih po lukama čekaju. Obojica su bili svjesni da jedan drugoga lažu, ali isto im je bilo lijepo, jer su poštovali izmišljeni svijet onoga drugog.

- Bože, ne ostavljaj me živog i sakatog! – molio je Čobo dok mu je uplakani pomoćnik Fernando previjao ruku. Kad su ga stavili na nosila, onesvijestio se od bola. Probudio se u bolnici i ugledao Fernanda kako daje liječniku vrške njegovih prstiju, složene između kocaka leda u posudi za šampanjac.

Dobri moj Fernando, nema tog mehaničara koji će otkinute prste zavariti za moju ruku – mislio je Čobo i vrtio film u glavi. Fernando je toga jutra ležao na leđima pokušavajući prerezati cijev u kutu palube, pokraj palubnog sanduka za pojaseve za spašavanje. Nije bilo dovoljno prostora za pristup, pa je uspijevao tek dijelom zarezati cijev. Na rukama je imao duge kožne rukavice a brusilicu je držao s obje ruke.

– Pusti mene, ja sam jači, to se mora jednom rukom.

Fernando ga je poslušao i, naučen na poštovanje propisa poput robota, pružio mu je rukavice i zaštitne naočale.

- Neću rukavice, samo mi smetaju. Gledaj mene. Ovako se to radi.

Čobo je legao. Cijev koju je trebalo prerezati, uhvatio je lijevom rukom da je može povući k sebi čim je brusilica dovoljno presiječe. Desnicom je približio brus do cijevi. Uključio je brusilicu i zarezao. U isto je vrijeme vukao cijev lijevom rukom prema sebi. Tad je sunca nestalo. Zabljesnuo ga je mrak, gust, dubok i taman, za kakvog nije znao ni da postoji, a potom se sve uokolo

zacrvenjelo od krvi, koja ga je prskala po licu i vlažila mu usne, topla i ljepljiva. Čuo je Fernanda kako plače, ali ga nije vidio. Tek nebo nad Miamiem vrtjelo se ukруг sve brže i brže, a krv što je nadirala iz rane svjetlucała je na vreloj palubi.

- Ja sam odvjetnik vaše kompanije. Molim, potpišite ovdje – rekao mu je čovjek u svijetloplavom panama odijelu.

- Što je to? – pitao je Čobo jedva smognuvši snagu.

- Suglasnost za operaciju. Pokušat će vam prišiti prste – odgovorio mu je odvjetnik i Čobo je potpisao. *Možda ipak postoji „mehaničar“ koji će mi moći zavariti prste da se mogu kako-tako njima služiti i raditi* – ponadao se.

Odvjetnik je odnio liječniku papir i rekao mu: - Zašijte mu rane. Ne pristaje na operaciju. Evo, potpisao je da odbija dati suglasnost.

- Ali zašto? Možda možemo uspjeti bar palac prišiti. On je najmanje ozlijeđen i najviše mu je potreban – pitao je liječnik odvjetnika, na što će on njemu: - Znae kakvi su ti ljudi iz primitivnih zemalja. Njih ne zanimaju prsti, nego što veća odšteta. Kako i tako neće moći raditi svoj posao, on želi samo da mu zašijete rane da može poći kući uživati u stalnom prihodu bez rada.

Kad se sutradan Čobo probudio, odvjetnik je opet bio pored njega: – Operacija nije uspjela. Nisu vam prišili prste. Imam još loših vijesti. Kompanija vam želi isplatiti plaću do kraja ugovora i poslati kući i tako vas se riješiti. Nikad vas više neće zvati, nikad vas više nitko neće zaposliti za palubnog mehaničara bez prstiju.

Čobo se zgrozio: - Zar je moguće? Mene su uvijek u kompaniji cijenili.. I za rođendan su mi slali po sto dolara. Ne treba meni odšteta, nego samo da me opet zovu. Provjerite, molim vas, još jednom.

Odvjetnik je uzeo telefon, počeo birati broj i maknuo se u hodnik. Nazvao je inspektora zaduženoga za održavanje broda i rekao mu: - Čujte, onaj vaš *fitter* iz Rusije želi odštetu od 200 tisuća dolara i neće ni da čuje o povratku na brod.

- Nije on iz Rusije, nego Hrvatske – ispravio ga je inspektor, kad ga je odvjetnik prekinuo:

- Isto je to. Ne želi nikoga od vas vidjeti, nego traži novac na ruke, 200 tisuća ili više.

- Što mu je sad. Uvijek je bio razuman. Zar mu je nevolja pomutila pamet – čudio se inspektor i dodao:

- Objasnite mu, molim vas, da nam je svima žao i da ćemo mu isplaćivati plaću sve dok se potpuno ne oporavi, a onda, kad god zaželi, može se opet ukrcati na bilo koji od naših brodova. Naći ćemo mu posao koji može obavljati. Znae i sami, ako mu isplatimo odštetu zbog trajne ozljede – nećemo ga moći zvati na posao jer ćemo time sami priznati da nije sposoban. Nije imao ni rukavice, u medicinskom izvješću piše da je imao alkohola u krvi i ja ne mogu vlasnicima pravdati isplatu

tako visoke odštete kad je, uz zlu sreću, i sam djelomice kriv što je izgubio prste.

Odvjetnik je pošao Čobu i suosjećajnim glasom, kao da žali, s dugim stankama između riječi, kratko je „prepričao“ razgovor: - Traže od mene da vas što prije pošaljem kući, po mogućnosti bez ijednog dolara u džepu.

Čobo se zamaglilo pred očima: - Ne mogu vjerovati. Čim malo prizdravim, poći ću u kompaniju popričati s inspektorom.

- Nema koristi – upao mu je u riječ odvjetnik. – Rekli su stražaru na ulazu u zgradu da vas ne pusti ako dođete. Nego, kad je već stanje takvo, ja vam predlažem pokretanje sudskog spora i traženje odštete.

- Čekajte, pa zar vi ne radite za kompaniju? – javio se u Čobu crv sumnje.

- Radio sam. Ali ja sam prvenstveno čovjek pa tek onda odvjetnik. Kad vidim što vama čine i kako su bešćutni prema vama, ne mogu više raditi za njih. Zastupat ću vas i dobit ćete toliku odštetu da ćete od nje moći bezbrižno živjeti do kraja života. Evo vam obrazac, potpišite mi ovdje punomoć da vas mogu zastupati i više ni o čemu ne bринite.

- Nemam ja toliko novca da vas mogu plaćati – nećkao se Čobo, ali odvjetnik nije popuštao, nego mu je u zdravu ruku stavio olovku i prst postavio na dno papira ispisanoga sitnim tiskanim slovima. Čobo je potpisao, slomljen bolom i tugom, sam u tuđem svijetu, u kojem se o njemu nisu htjeli skrbiti oni od kojih je to očekivao, za koje je godinama radio, nego taj njemu nepoznati odvjetnik. – Dobrih ljudi ima svugdje i sreća što sam naišao na jednoga – tješio se Čobo i, ostavši sam u sobi, pustio da mu suze teku niz lice.

- Odvjetnik je već iz hodnika nazvao kompaniju:

- Slušajte, onaj vaš mehaničar iz Rusije neće ni da čuje. Želi vas tužiti i zatražio je od uprave bolnice da nikoga iz vaše kompanije ne smiju pustiti da ga posjeti. Ne želi vas više nikada ni čuti, ni vidjeti...

Poslije deset dana, Čobo je otpušten iz bolnice. Odvjetnik ga je smjestio u luksuzan hotel u sjevernom dijelu Miamija. Kad ga je Čobo pitao zar nije mogao odsjesti u hotelu „Everglades“ ili nekom jeftinijem smještaju u središtu, kako bi u lokalima uz marinu „Bayside“ mogao susresti nekoga s broda „Paradise“, odvjetnik se naljutio i oštro mu odgovorio: - To nikako. Ako slučajno vidite nekoga poznatog, odmah se sakrijte jer ako sud dozna da ste zdravi i šetate, smanjit će odštetu na minimum. Znae i sami da ste po američkim zakonima bili pijani u vrijeme nesreće i sad na visinu odštete najviše utječe to što smo predali potvrdu da od nesreće patite od depresije, zbog koje ne izlazite iz sobe, nego mislite o samoubojstvu kao rješenju problema.

- I mislim – suglasio se Čobo i pomirio sa sudbinom. Odvjetnik mu je zaprijetio da ni na sudu s nekim poznatim ne smije prozboriti ni riječi, posebice ne sa svjedocima, pa se Čobo nije javio ni Fernandu, koji je,

davajući iskaz, plakao. Čobo je bio tužan zbog toga, ali odvjetnik ga je brzo odvuкао u gomilu.

Poslije nekoliko prvih ročista premješten je iz luksuznoga hotela u prenoćište u predgrađu. Čobo se bojavao tu spavati u prenoćištu jer su se noću znali začuti i jausci, a policija je povremeno vršila premetačine i odvodila stanare. Neke zbog uživanja, druge zbog preprodaje droge, neke zbog nasilničkog ponašanja, neke... Čoba nije bilo briga zbog čega, ali mu je laknulo kad mu je odvjetnik donio kartu i slavnodobitno rekao:

- Spakiraj se. Sutra ideš kući. Dobili smo prvu presudu. Tvojih je 200 tisuća dolara. Naravno, nisu ti ih još uplatili jer slijedi žalbeni postupak koji će potrajati, ali ti više ne moraš biti nazočan. Evo ti tisuću dolara da imaš sa sobom, a 20 tisuća sam ti poslao na račun. To je samo predujam dok ne primiš odštetu. Onda ćeš mi platiti samo dio troškova. Za moj rad neću ništa uzeti jer te ja ne zastupam zato što sam odvjetnik, nego zato što sam čovjek.

Čobo ga je zagrlio, sretan što je u tuđem svijetu naišao na tako dobru dušu, i obećao mu: - Koliko god dobijem, tebi ću dati pola. Mogu ja u Hrvatskoj početi posao sa sto tisuća i živjeti lijepo...

Čim se vratio u Dubrovnik, pošao se javiti prijatelju Teći. Vlastite obitelji nije imao. Roditelji su mu umrli prije nego su doživjeli pravu starost. Ostavili su mu stan pun stvari koje su ga podsjećale na djetinjstvo. Tako je susret s Tećom postao nezaobilazan prigodom svakog povratka, a nastojali su da im i ugovori traju podjednako, koliko god je to bilo moguće, kako bi se družili kad nisu na brodu. Teća je imao ženu i dvoje gotovo odrasle djece, ali je s Čobom provodio više vremena nego sa njima.

Čobo se te večeri prvi put u životu posvađao s Tećom. Kako i ne bi kad ga je Teća strašno uvrijedio riječima:

- Slušaj, meni tu nešto smrdi. Odvjetnik koji izda jednog klijenta, a taj je izdao kompaniju za koju je radio, izdat će svakoga. Poslao te kući s jednom tisućom dolara i brdom obećanja, a ni sam ne znaš što si mu sve potpisao.

Malo je falilo da Čobo Teću ne udari šakom. Suzdržao se zbog starog prijateljstva, ali nije mogao da mu ne odbrusi: - Da mi se nikad više nisi javio. Ti za mene ne postojiš. Ti si za mene umro!

Nekoliko dana po povratku, Čobo je pošao u banku. Pekla ga je savjest što je Teći rekao da je za njega mrtav. Više zbog sebe nego Teće. Volio je Teću kao sebe samoga, kao svoje prste koje je izgubio. Bilo mu je teško podnijeti još jedan strašni gubitak. Ne može ostati bez prsta i jedinoga pravog prijatelja kojega je imao. Uzet će izvod s banke, pokazati Teći uplatu iz Amerike i pomiriti se s njim. Možda je Teća zbog ljubomore, da neki Amerikanac ne zauzme mjesto u njegovu srcu, posumnjao u odvjetnikovu dobrotu.

Službenica je ispisala izvod s računa i dala ga Čobu.

– Ovo je stari izvod, dajte mi današnji – vratio joj ga je uljudno. Ona ga nije htjela uzeti: - To je današnji izvod.

– Provjerite još jednom – nije se predavao Čobo. - Trebala mi je stići doznaka od 20 tisuća dolara.

Službenica je mrzovoljno kucala po tipkovnici računala i slegla ramenima: – Nema nikakve doznake. To je sadašnje stanje.

Čobo je danima išao u banku. Nikad ništa. Pokušavao je telefonom dobiti odvjetnika, ali nije uspio. Slušao je poruku na engleskom: „Dobili ste nepostojeći broj“, i nadao se da je odvjetnik samo promijenio broj. Poslao mu je pismo. Poslije dva tjedna drugo. Poslije mjesec dana treće. Tada se vratilo prvo. Neotvoreno. Na pečatu je pisalo: „Nepoznat primatelj.“ Prolazili su mjeseci. Ušteđevina se topila. Počeo je slati molbe za ukrcaj. Obraćao se agencijama jer svoje kompanije više nije imao. Čim bi došao na razgovor, agenti bi mu pokopali svaku nadu. Jedan ga je otvoreno pitao: - Jesi li ti lud ili si mene došao praviti ludim? Bez prsta si došao tražiti posao na brodu, a osnovni je preduvjet liječnička svjedodžba. Više ni pijančine ne ukrcavaju, a kamoli invalide.

Pokušao je naći posao u malim automehaničarskim radionicama. Nije uspio. Raspitivao se kod građevinskih poduzetnika. Nisu ga htjeli ni na gradilištima. Imali su oni dovoljno „svojih“ invalida. Kad je slučajno susreo Teću, napravio se da ga ne vidi. Brzo je pretrčao ulicu. Želio je pobjeći. Ali, Teća ga je sustigao:

- Od prijatelja se ne bježi, posebice kad si u nevolji. Slušaj, obogatit ćemo se nas dva. Bogu hvala, rata odavno više nema pa su turisti opet nahrupili. Kupio sam trabakulu i sad je uređujem. Bit će to prekrasna izletnička brodica. Dao sam joj ime „Dobra nada“. Nada i za mene i za tebe. Ja ću biti kapetan i kuhar, a ti moj upravitelj stroja i mornar. Treći nam ne treba. Moja djeca neće sa mnom ni za živu glavu. Bit će da se srame i mene i mog posla. Oni su na fakultetu i dobro im ide. Mi nikad nismo bili za školu pa nam je „Dobra nada“ najviše što možemo postići. Pjevat ćemo, piti i jesti s gostima, i nitko nam neće prigovarati što smo popili koju više jer nam je to dio posla. Nagledat ćemo se ženskih u kupaćim kostimima i uživati. Napadat će nas uspaljene strankinje da se od njih nećemo moći lako obraniti.

Teća je grlio Čoba, a on je plakao od sreće. Takvog prijatelja niti je bilo, niti će ga ikad biti.

Kad je Čobu napokon stiglo pismo iz Amerike u velikoj, bijeloj omotnici od onoga tankoga, a čvrstog papira koji se rukom ne može rasparati, prvo ga je pokazao Teći. Bez imalo srama. Bez imalo tuđe. Bez imalo ljutnje. Sretan što je njegov jedini pravi prijatelj Teća imao pravo, a ne tamo neki lupeški odvjetnik iz tuđine.

U pismu je bila presuda, žalbe, punomoći, preslici računa. I, na zadnjoj stranici zbroj. Sud mu je od traženih 200 tisuća dolara dosudio 100 tisuća jer je radio pijan i bez zaštitnih rukavica, što je otegotna okolnost. Od toga je 75 tisuća pripalo odvjetniku, prema ugovoru koji je potpisao Čobo još dok je bio u bolnici. Ostalih 25 tisuća činili su pobrojani troškovi za hotel, telefon i automobil

kojima se odvjetnik koristio, za vještake koje je, navodno, uzimao, za psihijatra, kojega Čobo nikad nije vidio, a koji mu je, kako papiri kažu, pomogao izliječiti se od depresije. Sve je bilo uredno dokumentirano s Čobovim potpisima na dnu. Tu je bila uključena i ona jedna tisuća dolara koju mu je odvjetnik dao na odlasku. Na kraju svega pisalo je „sveukupno minus 20 dolara“. Uz to se nalazio i odvjetnikov broj računa na koji je Čobo trebao uplatiti 20 dolara duga. Duga za izgubljene prste.

Čobo mu ih je i uplatio. Da ne bude dužan zlikovcu. Kad ga je prevario, neka igra ide dalje. Uplatio mu ih je tek da vidi hoće li mu bar napisati nekakvo utješno pismo.

Nikad ništa više iz Amerike nije došlo na Čobovu adresu.

- Tko će sad popiti ovaj bučkuriš od vina, tko će sad pojesti ove iz leda izvađene srđele? – čuo je Čobo Teću kako viče, i tek tad shvatio gdje se nalazi i što je koji tren prije učinio.

- Žao mi je, žao mi je, prijatelju. Kad sam vidio onu majicu, kad sam vidio na njoj natpis „Port of Miami“ i sliku Dodge Islanda, izgubio sam se i zaboravio gdje sam. Nesretni čovjek, što sam ga prestrašio kad sam ga počeo gurati. Žao mi je zbog tebe što sam ga napao ni kriva niti dužna. Idem i nikad me više nećeš vidjeti. Bože, zašto me nisi uzeo k sebi kad sam se osakatio? Sakat sam i lud, poludio sam i ne trebam ni živjeti kad nanosim štetu jedinom čovjeku koji mi je pomogao kad nitko nije htio.

Krenuo je Čobo šetnicom prema autobusnoj postaji.

- Gdje ćeš, nesrećo?! Gdje ćeš? Tko će mi pomoći vezati „Dobru nadu“? Tko će mi pomoći riješiti se ovih srđela? – vikao je Teća.

Kako mu Čobo nije odgovarao, potrčao je za njim. Sustigavši ga, vidio je u Čobovim očima suze i beskrajnu tugu. Prestrašio se od tako duboke sjete. I beznađa. Stao je ispred Čoba, pružio ruku prema njemu i zaustavio ga upirući mu se u prsa.

- Gdje ćeš? Pitam te gdje ćeš!

- Ne znam. Nigdje. Negdje gdje neću smetati ni tebi, ni sebi, a za ostale me nije briga.

- Vraga ćeš ti poći. Ne cmizdri tu kao dijete. Da samo znaš kako je bilo smiješno kad si počeo gurati onoga turista. Mislio sam da će pasti u more na škinu. Što je bilo zabavno, a što si me razveselio, uljepšao si mi dan. Idemo sad lijepo ispeć srđele, popiti koju dobru, vezat „Dobru nadu“ i imamo slobodan dan. Sutra opet na posao. Jesmo li gazde ili nismo? Samo mi možemo dati sebi slobodan dan kad hoćemo...

Čobo je i dalje plakao. I smijao se. U isto vrijeme. I Teća se smijao. Naglas. U sebi je i Teća plakao. Išli su zagrljeni prema „Dobroj nadi“. Prema dobroj nadi, jedinom smjeru koji je svakomu dostupan.

Putnička luka u Miamiju

Rukopis primljen: 20.9.2006.